

Uitgeschreven channelings van Pamela Kribbe

Oktober 2011

Copyright notice:

De teksten in dit document zijn uitgetypte channelings, die je in het kader van het channel-abonnement reeds als geluidsbestand of CD hebt ontvangen. Deze teksten zijn uitgetypt door vrijwilligers (die we heel dankbaar zijn!) en vormen een letterlijke weergave van het gesproken woord. We willen je vragen deze teksten louter in kleine kring te gebruiken en niet te verspreiden op Internet of anderszins te publiceren. Deze teksten zijn bedoeld voor de leden van het channel-abonnement. Als je ze wilt laten lezen aan familie of vrienden, is dat geen probleem, op grotere schaal verspreiden is echter niet de bedoeling. In geval van twijfel, raadpleeg Gerrit op info@gerrit-gielen.nl

Inhoud

De wederkomst van de vrouwelijke energie	2
Drie kinderen	7
De hemel op aarde	12

De wederkomst van de vrouwelijke energie

Lieve mensen,

Ik ben jullie Moeder, de Aarde die jullie draagt. Dagelijks stroom ik door jou heen, ben bij jou en wil je voeden en inspireren met mijn energie. Wij horen bij elkaar. Wij doen deze dans samen. Het leven in een lichaam, mannelijke of vrouwelijk, is een samenspel tussen jouw Ziel en mijn wereld die van de Aarde. Eer dit mooie lichaam eens, het lichaam wat ik je gegeven heb. Een uitdrukking van de vrouwelijke of mannelijke energie. Voel de schoonheid daarvan eens. Kijk eens naar van binnenuit. Voel de krachtige energieën in jouw lichaam. De emoties, de gevoelens, de passie, de verlangens. Het zijn krachtige energieën waar jullie soms mee strijden maar voel eens de pure schoonheid ervan zonder dat je daar iets aan doet, zonder dat je het wilt sturen. Voel het krachtenveld dat jij bent als lichamelijk wezen.

Doorlopend krijg je informatie van je lichaam en je negeert dat vaak omdat je denkt vanuit het hoofd dat je weet wat goed is, wat beter is voor jou en wat fout is.

Jullie negeren vaak dit geschenk van mij, je lichaam.

En ik vraag je terug te keren naar die basis, naar de grond onder je voeten, het fundament waarop je staat in dit leven.

Het heilige lichaam.

De woning van je ziel. Sluit er vrede mee. Vecht niet langer tegen al die energieën die zich manifesteren in je lichaam. Buig je er naar toe.

Jouw bewustzijn, jouw ziel is uitgenodigd om de dans aan te gaan met de energieën van de Aarde, met de energieën van het vrouw-zijn en het man-zijn en het samen-zijn, bij elkaar.

Laten we dit doen vandaag. Probeer het denken los te laten, het denken in termen van oordelen, goed of fout, dat iets er wel of niet mag zijn, dat iets weg moet of verandert moet worden. Probeer dat eens helemaal te laten varen.

Laat de energieën zèlf spreken.

Als je om je heen kijkt in de natuur, dan zie je doorlopend een spel van energieën, van krachten. In de wind, in het water, in de temperatuur, in de seizoenen, in 't weer. Alles beweegt constant maar neigt ook vanzelf toe naar een bepaalde balans, een evenwicht, als je de dingen hun gang laat gaan. Een overmatig willen ordenen en sturen van de natuur leidt tot inbalans, tot onevenwichtigheid. En zo gaat het ook in jullie zelf. In jouw eigen natuur, want jij bent òòk een stukje natuur.

Laat het sturen en controleren even los. Kijk eens naar wie je bent, hier en nu, op dit moment. Laat je verlangens spreken, ze mogen er zijn.

Ieder van jullie hier aanwezig verlangt naar liefde. Liefde in relaties met anderen en liefde voor jezelf. Liefde om te geven en liefde om te ontvangen. En dat is goed. Dit verlangen is oprecht. En juist omdat jullie dit verlangen koesteren en het vaak boven alles zetten kom je ook plekken in jezelf tegen, stukken van angst en duisternis, waarin je bang bent voor de liefde. Je er onbedoeld voor afsluit.

Jullie zijn voorlopers van een Nieuwe Tijd, jullie zijn pioniers. Jullie zijn bezig stappen te zetten op nieuw terrein, op onontgonnen gebied.

Je wilt leven vanuit je hart, vanuit je ziel en je wilt kennis maken met wat liefde ècht is. Niet de plaatjes van liefde die jullie voorgespiegeld krijgen in de maatschappij, maar liefde die groter is en wijds, die de ander toestaat helemaal te zijn, die hij of zij is. En die je zelf toestaat te zijn wie je bent. Liefde zoals de natuur het bedoeld. Zijn wie je bent. En dat mogen zijn.

Jullie zijn voorlopers, dit is een overgangstijd op aarde. Steeds meer mensen verlangen naar diepte in hun relaties, een werkelijk ontmoeten van de ander en dat is waar je naar op weg bent. Maar het is niet een weg die alleen maar omhoog gaat, het is ook een weg die door diepe dalen kan leiden omdat je op die weg je eigen angsten, de oordelen van ouders en voorouders, de pijnen van generaties vòòr jou, tegen komt.

Daarvoor kies je, zodra je voor het nieuwe kiest, voor relaties in de nieuwe tijd. Je kiest dan voor een andere manier van zijn. Je kiest dan voor een openheid en een oprechtheid, die tot de kern gaan van wie je bent.

En daarom daagt die keuze je uit tot in het diepst van je ziel bloot te leggen wat nog 'belicht' mag worden, wat nog naar het licht mag worden gebracht.

En laten we daar naar kijken vandaag in openheid, zonder oordeel. Welke pijnen, welke angsten leven er in jou? En belemmeren jou in het liefhebben van jezelf en van een ander.

Laten we eerst kijken naar het verleden hoe de mannelijke en vrouwelijke energie zich ontwikkeld hebben in de afgelopen eeuwen. We zien dan dat de mannelijke energie eeuwenlang een dominante rol heeft gespeeld en dat beide sexen, zowel mannen als vrouwen, hieronder geleden hebben.

De mannelijke energie die in jullie geschiedenis dominant werd, was heel erg een energie van het hoofd, van het willen sturen en ordenen van de natuur, ook van de menselijke natuur. Deze energie wilde bedwingen en controleren, vaak vanuit machtsmotieven.

In alle lagen van de maatschappij was die energie werkzaam. In het bestuur van landen, in de kerk, in de religie en ook in het dagelijks leven werd het vrouwelijke, het gevoelsmatige, het intuïtieve, onderdrukt, onder druk gezet. Het gevolg hiervan is geweest dat vrouwen zich minderwaardig gingen voelen. De vrouwelijke kwaliteiten werden niet of minder op prijs gesteld. Dat was het heersende beeld. Vrouwen werden als tweederangs burger beschouwd, minderwaardig en ook de vrouwelijke energie in het algemeen werd als verdacht beschouwd.

Als je heel sterk je focust op controle, macht en manipulatie vanuit het denken, vanuit het mentale, dan wordt het vrouwelijke al snel je vijand. Want het vrouwelijke is van nature meer vloeiend, flexibeler, stromend en meer verbonden met kwaliteiten van gevoel en emotie.

Het vrouwelijke is de bron van alle inspiratie. Ze legt de brug met je ziel. Je ziel stroomt door je vrouwelijke energie.

De mannelijke energie is bedoeld om die inspiratie te ondersteunen en het mogelijk te maken om die inspiratie handen en voeten te geven in deze wereld, de materiële werkelijkheid.

Zo zou het zijn als het mannelijke en 't vrouwelijke goed samenwerkte, maar in de geschiedenis is die natuurlijke samenwerking verbroken geraakt en zijn mannen en vrouwen als vreemden tegenover elkaar gaan staan. En dit is niet

alleen gebeurd in concrete mannen en vrouwen, maar ook binnenin mensen, binnenin mannen en vrouwen.

Mannen raakte vervreemd van hun eigen gevoelsleven, het raakte op slot en vrouwen gingen zich steeds meer onzeker voelen over wie zij zijn en wat ze kunnen. In beide sexen heeft de mannelijke dominantie wonden aangebracht.

En stel je nu eens voor dat je een man en vrouw naast elkaar ziet staan.

Ik wil hier een beeld schetsen van de mannelijke ziel en de vrouwelijke ziel op collectief niveau. Een heel schetsmatig beeld dus, een algemeen beeld, maar wel iets waar je misschien in kunt herkennen of mee kunt verbinden.

Als je ziet hoe de man er uit ziet vanuit de geschiedenis die er is geweest en de pijn die hij heeft geleden, dan zie je een man staan waarin het gevoel, waarin het hart niet of onvoldoende mag stromen. De man heeft zich vereenzelvigd met zijn denken en ook met het handelen, het doen.

Maar de verbinding met het hart is verbroken of moeilijk terug te vinden. Als je de gestalte van deze man ziet kun je zien dat hij half in een harnas leeft. Dit harnas geeft hem aan de ene kant het gevoel van zekerheid, veiligheid maar tegelijk verstikt het hem want zijn hart, wat je kunt zien als een stroom van water, een stortvloed van passie en liefde, die stroom kan niet goed uitvloeien door dat harnas. Er ontstaat een verstopping van binnenin.

Mannen kunnen hun gevoel niet goed uiten, ze hebben te maken met een oud harnas dat hen eigenlijk niet goed meer past en er zijn ook al scheuren waar te nemen in het collectieve beeld van de man.

Mannen vechten tegen dit oude harnas, ze willen meer naar buiten treden, maar in dat harnas zitten ook nog de oordelen van het verleden dat je als man je niet zomaar kan uiten, je emoties mag voelen en naar buiten brengen en je werkelijk vanuit je hart kunt verbinden met een ander. Vanuit dat harnas gezien is dat gevaarlijk en eng en geef je je zekerheden op, op het moment dat je je harnas loslaat.

En laten we nu eens kijken naar de vrouw hoe zij er uit ziet op dit moment in deze eeuw met een lang verleden achter zich van pijn en onderdrukking.

Als je de vrouwelijke, collectieve gestalte ziet dan is het eerste wat je voelt een bepaalde afwezigheid.

De vrouw is er niet helemaal door de onderdrukking en het sexuele geweld dat zij heeft ervaren in de afgelopen duizenden jaren is er ook iets op slot gegaan, vooral in haar buik, in de onderste chakra's.

De pijn is daar vaak te zwaar geweest, te heftig om verwerkt te kunnen worden. En wat mensen doen als trauma's te groot zijn om te doorleven, dan vluchten zij in zekere mate. Ze verlaten in zekere zin hun lichaam en zijn niet meer goed geaard, niet goed meer verbonden ook met hun eigen levenskracht. Het doet te veel pijn om helemaal aanwezig te zijn in hun lichaam.

En dat is globaal wat er met vrouwen is gebeurd.

Het is moeilijk voor hen geworden, zelfbewust en geaard te zijn, in hun kracht te staan. Als je naar de vrouwelijke gestalte kijkt voel je een fragiliteit, een teerheid, een gebrek aan stevigheid en ook verdriet in haar hart omdat zij haar zielenenergie niet helemaal vorm kan geven op aarde. Zij durft er nog niet helemaal te zijn en te staan. . . .

Nu vraag ik jullie, verbind je eens met deze twee gestaltenes.

Laten we beginnen met de man.

Stel je voor dat jij met jouw bewustzijn in die man gaat. Voel de pijn die er in hem leeft en ook het verlangen om weer te mogen voelen, te mogen zijn vanuit het hart. Kijk eens of je in jezelf ook stukken van dat harnas herkent. In hoeverre draag jij het ook met je mee. Dit harnas dat ogenschijnlijk de zekerheid biedt van controle maar wat jou in feite beklemd en tegenhoudt om jouw ziel echt te laten uitstralen op aarde.

Kijk eens of je die man kunt vertellen en daarmee ook jezelf, dat je dit harnas stukje bij beetje wat meer mag afleggen, mag loslaten. Wat er te veel is wat niet meer nodig is, mag je loslaten. . . . Doe dat maar

Doe het niet door kracht uit te oefenen. Kijk wat er vanzelf weg mag, wat vanzelf van je afvalt.

En kijk eens als je dan wat vrijer voelt in je energie, in je gevoel, waar de vrij gekomen energie naar toe wilt stromen.

Misschien is er een plaats in je lichaam waar het spontaan naar toe gaat.

En het kan zijn dat er nog een heel deel van het harnas blijft staan, dat dat nog niet weg wil of weg kan en laat het zo, het hoeft niet allemaal tegelijk.

Je hebt nu jèzelf geholpen maar ook breder, de mannelijke energie in zijn geheel, die nu in deze tijd wil transformeren, wil veranderen. Stap dan uit die man.

Breng je bewustzijn weer bij elkaar in een gefocust punt, ga uit die man en kijk nu naar die vrouw.

Kijk maar hoe jij haar ziet. De gestalte van de vrouw. . . Het onzekere, het fragiele, het tere in haar. Het er niet helemaal durven zijn.

Ga daar eens heen met je bewustzijn en laat je voorzichtig in haar veld zakken, in haar lichaam.

Kun je contact maken met haar angst . . . en ook de weerstand om hier helemaal te zijn, helemaal in dat tere gebied van de buik te zakken

Ik, Moeder Aarde ben bij jou als je dit doet. Je bent veilig. . Ik vang je op. Wees niet bang.

Wordt aanwezig in die vrouwelijke energie, in die vrouwelijke gestalte.

Laat haar weten dat jij er bent voor haar. Dat jij haar opvangt . . . Vertel haar. Vertel haar hoe mooi ze is.

en hoe welkom ze is in deze wereld op deze Aarde

We hebben haar nodig, haar intuïtieve gaves, de verbinding die ze legt met de ziel, met het weten . . . de schoonheid die ze brengt in het leven . . .

We hebben haar weer nodig op Aarde.

Stel je maar voor dat er een soort laddertje verschijnt uit de hemel en dat ze langzaam afdaalt. . . Kijk maar of het lukt. en dit doe je voor jezelf maar ook voor de vrouwelijke energie in het geheel op dit moment.

Zij heeft het nodig om welkom geheten te worden op Aarde. Zij heeft zich voor een deel teruggetrokken van de Aarde vanwege de agressie, de pijn die ze heeft ervaren.

In allen van jullie is die pijn aanwezig of je nu man bent of vrouw.

Het is daarom zo moeilijk om helemaal je gevoel toe te laten en te durven zijn wie je bent in het diepst van je ziel.

Kijk maar of het lukt. Of ze een paar tredjes lager komt en laat het zo zijn als het is, het hoeft niet allemaal ineens

En dan ga je weer uit deze vrouw en komt weer terug bij jezelf, in je lichaam, in het hier en nu.

En je kunt je zelf zien in een driehoek met deze twee gestalten, de mannelijke energie en de vrouwelijke energie.

Het zijn beelden die met jou te maken hebben. Met jouw individuele leven en tegelijkertijd overstijgt het ook weer jouw individuele leven want het zijn ook krachtvelden die de hele samenleving doortrekken.

Door de wonden van het verleden in deze gestalten te herkennen, heel je ook een stukje in jezelf, word je vrij van het verleden.

Kun je weer een voelende, geïnspireerde man worden en een krachtige, zelfbewuste, intuïtief begaafde vrouw.

Zo maak je je vrij van de pijn van het verleden en dat voeg je dan weer toe aan het collectieve bewustzijn.

Ik dank jullie voor het werk dat jullie hierin willen doen.

Jullie zijn de voorlopers van een Nieuwe Tijd.

Dank je wel daarvoor.

© Pamela Kribbe

Drie kinderen

Lieve mensen,

ik ben Moeder Aarde. Ik ben hièr temidden van jullie. Ik ben in de grond onder jullie voeten. Ik ben in de zon die uitbundig schijnt, in de bomen, de planten, de bloemen. In alle elementen om je heen. En ik ben hier ook in deze kamer, in deze ruimte. Zie mij maar staan. Gebruik een beeld om mij samen te vatten. Zie in het midden van deze ruimte een vrouw staan, die ik ben en het geeft niet hoe je mij vorm geeft. Neem het eerste beeld dat in je op komt, waarvan je voelt 'dat ben ik', dat is Moeder Aarde

En ik vraag je om mijn blijdschap te voelen, mijn vreugde

In mijn ziel leeft vrolijkheid en die wil ik met jullie delen. Ondanks alles wat er gebeurt op en met de Aarde is er liefde en vreugde in mijn hart. Want ik weet dat er zo'n oneindig groter plan is waarbinnen alles zich afspeeld en ik weet, het leven is goed. Het leven is rechtvaardig. Het is mooi zoals het is.

En ik wil jullie vandaag in contact brengen met die basisvreugde zodat je ook zelf weer kunt voelen: 'mijn leven is goed', ondanks de hoogtepunten en de dieptepunten die ik tegenkom'. De moeilijke momenten, maar je leeft! Het leven stroomt door jou heen. En hoè stroomt het door jou heen.

In deze twee dagen hebben we het gehad over mannelijk en vrouwelijk, over de stromen van geven en ontvangen.

Over het verschil tussen 'bij de ander zijn' en 'bij jezelf' zijn.

En we hebben ontdekt hoe moeilijk het is om jezelf volledig te omarmen. Om werkelijk te ontvangen wat je nodig hebt, zowel van anderen als van jezelf.

Jullie ontzeggen jezelf véél. Je hebt het zelf gemerkt. Er is een blokkade op het ontvangen.

En het ontvangen is een vrouwelijke energie. Het open en ontvankelijk zijn voor wat naar jou toe wilt komen, vanuit de wereld, vanuit het universum, de kosmos, vanuit andere mensen en ook vanuit jezelf. Je eigen schoonheid en wijsheid.

En vandaag wil ik het met je hebben over het gebied waarin de meeste pijn ligt opgeslagen. Ook het onvermogen om ècht te ontvangen. Om je Zelf diep en waarachtig te omarmen in waar je staat

en dat is het gebied van de buik.

Ga er maar even naar toe met je bewustzijn. Stel je voor dat jouw bewustzijn een pijl heeft, een pijl van aandacht, een focus en daal maar neer vanuit je hoofd, door je ruggegraat heen naar je middel toe en nog dieper totdat je aanbeland in je buik. En vul je buik met de energie van jouw aandacht. Kijk ook even of je met je ademhaling je buik kunt aanraken, heel licht en zacht.

Laat je adem in je buik . . . landen en voel je eigen stevigheid.

Voel hoe je buik jou verbindt met de Aarde.

Op een bepaalde manier is dat het diepste punt van je lichaam. Waar je diepste emoties zich openbaren. Ga daar maar naar toe met je aandacht. . . .

En je mag er zijn zoals je bent . . . het is allemaal goed.

En je buik is eigenlijk een holte, een ontvangststation. Het bekken is als een schaal die ontvangt .

En ik nodig je vandaag uit delen van jezelf daar te ontvangen, te ontmoeten. En die delen presenteren zich aan jou als kinderen. In jou leven nog steeds kinderen. Spontane gevoelsdelen die bij jou horen.

Drie kinderen - Jacinta Kogelman

En het eerste kind dat ik wil uitnodigen is het kind van blijdschap.

In jullie allen leeft een kind vol levensvreugde en levensmoed. Het is het deel van jou dat hier absoluut wilde zijn, hier op Aarde in dit leven. Dat het wilde meemaken, dat durf had en lef en kon genieten van alles wat het leven te brengen heeft in een lichaam.

Kijk eens of je dat kind kunt zien in die ontvangstruimte van je buik . . .

En kijk eens wat het jou wil zeggen. Waar geniet dat kind het meest van. Dàt zegt je iets. Over jou en waar jij het meest van houdt. Waar wordt dat kind heel blij en levenslustig van . . .

En nodig het dan uit dichterbij je te komen.

Stel je voor dat je je hand uitrekt of een arm slaat om het kind heen. Dat je het verwelkomt en zegt wat fijn dat jij er bent. Dat jij mij de weg kan wijzen

naar meer levensvreugde en plezier . . .

En dit kind helpt jou ook te ontvangen. Dit kind weet dat het helemaal goed is om te genieten van het leven.

Dit kind weet dat hij of zij hier is om te lèven, alle aspecten van het leven te doorvoelen en als kind van God te mogen genieten van overvloed, van rijkdom op alle terreinen.

Dit kind weet dat het leven er is om te vieren.

Het gaat niet steeds om leren en groeien en ontwikkelen. Het leven is er ook gewoon om geleefd te worden.

Zoals een kind dat doet in het moment zonder te denken aan toekomst of verleden. Laat dat kind toe in je leven en in je buik. Maak er regelmatig contact mee.

Als je het eenmaal hebt gezien kun je het vaker uitnodigen bij je te komen in het dagelijks leven. Zeker als je aan het piekeren bent, veel aan 't zorgen bent, met je gedachten in de toekomst zit of juist in het verleden.

Dan is het tijd om dit kind te vragen waar het zin in heeft, op dit moment, nu. Dat kind helpt je te aarden en goed bij jezelf te blijven . . .

En nu gaan we een ander kind uitnodigen. Ook een deel van jouw Zelf. En dit is een angstig kind . . .

Een kind dat veel angst heeft opgezameld in zichzelf en daarvoor geen oplossing weet. Het is de drager van jouw angsten. En een kind is puur, een kind kan nog geen dammetjes bouwen, hekken of muurtjes plaatsen.

Het voelt de angst direct en volledig . . .

En dit kind wil gezien worden. Het wil bij jou komen want het heeft jouw hulp nodig . . . Jij bent . . . de ouder van dit kind. De moeder en de vader . . . Laat het maar komen. Kijk hoe het kind er uit ziet. Zie de verkramping of de spanning in het lichaampje en kijk eens wat jij wilt doen en kunt doen voor het kind . . .

Kniel neer bij hem of haar, strek je handen uit . . . en zeg: 'kom maar', 'bij mij ben je veilig'. 'Je hoeft je niet te veronschuldigen voor je angsten. Ik begrijp het. Leg ze maar neer bij mij'.

En voel je eigen kracht eens wanneer je dit doet. Jij bent in staat die angsten van dit kind op te vangen. Jij bent in staat het te overzien en niet te verdrinken in die angsten.

En je kunt je afvragen, hoe kan dat dan, hoe weet ik of ik die angsten kan overstijgen. Maar er is een deel van jou dat die angsten overstijgt, dat vertrouwen heeft en moed. En vraag het blijde kind in jou er maar bij te komen.

Er bij te gaan zitten om het bange kind te troosten . . .

En blijf met je aandacht in het gebied van de buik . . . en zie die twee kinderen voor je zitten. Ze zijn allebei zo mooi en onschuldig en puur in hun verschijning. De ene is niet beter of hoger dan de ander. Ze zijn allemaal deel van het leven.

En dan gaan we nu naar het derde kind . . .

Dit is een boos kind. Misschien zie je haar of hem met gebalde vuisten en rode wangen van drift.

Vaak hebben jullie in je leven boosheid ingehouden. Het mocht niet. Niet van jezelf, niet van de omgeving, niet van de moraal of de regels die je werden aangeleerd.

Maar nu mag het wel. Dit kind mag zich laten zien. En het doet er niet toe waar het precies boos om was en of het gelijk had. Het gaat erom dat die boosheid, mag. Dat jij dat kind toestaat om boos te zijn.

En laat ook dit kind bij je komen. Nodig het uit. Vertel het, ik wil jou helemaal kennen. Jij hoort bij mij. Jij hoort erbij . . .

In dit leven ben je gekwetst geweest, heb je je afgewezen gevoeld . . . Ben je teleurgesteld geraakt en misschien ook ontevreden met het leven en de mensen. Dat mag gezien worden.

Woede, frustratie . . . het mag er bij horen . . . Want dit kind geeft je een belangrijke boodschap.

Zeker in het gebied van de buik laat dit kind je zien waar je jezelf tekort hebt gedaan, niet hebt gesproken voor jezelf. Niet je grenzen kenbaar hebt gemaakt. Dit is een waardevol kind. Negeer haar of zijn impulsen niet. Vraag het maar wat het jou wil vertellen. Vraag het wat het nodig heeft, waar het rustig van wordt . . .

Dit kind helpt je het veld van je buik beter te beheren, beter te doorgronden. Wat wil Ik? Wat heb Ik nodig? Wat zijn mijn behoeftes? Dit kind heeft lef. Zij durft die vragen te stellen.

En we hebben vandaag gezien hoe de energie, zeker van vrouwen, geneigd is gefixeerd te raken op het geven, het zorgen voor, het inleven in, het bij de ander aanwezig zijn, het zich verbinden en daarin zichzelf vergeten.

Zichzelf op het tweede plan zetten vanuit het idee dat geven beter is dan ontvangen. Of dat je moet geven om erkend te worden, om liefde te krijgen. Dit haalt je uit je buik en het maakt het boze kind in jou, nog bozer. En dat kind heeft gelijk want er klopt iets niet in die balans, die is scheefgetrokken. Je hoeft niet zoveel te geven . . .

Hoe breng je die stromen van geven en ontvangen weer in evenwicht?
Door contact te houden met de kinderen in je buik, alledrie.
Het kind van de angst, het kind van de boosheid, het kind van de blijheid.
Soms kun je merken dat je geeft uit angst om niet afgewezen te worden door de ander, om de harmonie te bewaren, motieven van angst.
Op het moment dat je bemerkt dat je van daar uit geeft wend je dan toe naar dat bange kind
en vertel het : 'Je hoeft dit niet te doen '. 'Je mag stoppen met geven. Ik zorg voor jou, je bent niet alleen. Je bent veilig bij mij '.
Wees je bewust van die dynamiek, van geven vanuit angst. Uit angst voor eenzaamheid, uit angst voor afwijzing . . .
En je kunt ook merken dat geven je kan uitputten. Dat je je dan leeg voelt en dat het je aan vitaliteit ontbreekt als je te veel geeft.

Het kind van de levensvreugde, het kind van de blijheid, kan je hier op wijzen.
Wen jezelf eraan om haar te vragen: 'Waar heb jij zin in? '. ' Wat is voor ons goed om te doen? '
Want het is niet fout of egoïstisch om jezelf dat te gunnen.
Levensvreugde en blijheid zijn juist een teken van ontwikkeling, innerlijk. Dat druist in tegen de spirituele traditie waarin spiritualiteit werd samengevoegd met ernstig zijn, rechtschapen, gewetensvol, verantwoordelijk, al die zware mannelijke energieën.
Maar echte spiritualiteit is vol vreugde. Vol van genieten en het leven omarmen.
Onthoud dat als je te veel geeft en je voelt je daardoor moe en uitgeput. Keer terug naar dat kind in je buik dat contact heeft met ware spiritualiteit, met geaarde spiritualiteit.

En dan dat boze kind. Daar zijn jullie bang voor. Zeker vrouwen hebben moeite ermee dit kind toe te laten. Want dat druist in tegen een oud beeld van vrouwelijkheid waarin vrouwen gedienschtig zijn, dienstbaar, gevend, lief, aardig, verzorgend . . .
Er heerst een taboe op dat boze kind. Maar juist dat kind kan je zoveel geven. Het maakt je ervan bewust wanneer je ontrouw bent aan jezelf. Het maakt je bewust van je eigenwaarde en waar je die schaad.
Dus als je in het dagelijks leven boosheid voelt, of het kan kleiner zijn in de vorm van een irritatie, een gevoel van ongenoegen, verwelkom het dan. Probeer het niet weg te wimpelen, probeer het niet onder het tapijt te schuiven voor de goede vrede omdat het onprettig aanvoelt, maar ga er ècht naar toe.
Vraag dat kind in jou waar ben je boos over?
Geef er eens woorden aan, laat het mij zien. Neem het serieus.

Jullie wachten vaak op boodschappen van je Ziel om je levensweg te vinden, je pad. Maar je Ziel spreekt tot jou via deze kinderen, via je buik, heel aards en ook heel krachtig en spontaan.
Doorlopend krijg je informatie vanuit de stroom in je buik via je emoties, via je innerlijke kinderen.

En ik kan het wel uitroepen naar jullie NEEM DAT SERIEUS.

Zoek het niet te hoog.

Als je teveel in die hartstroom gaat zitten val je precies in die valkuilen waar we het over gehad hebben, van het teveel geven van oude karikaturale beelden van de vrouwelijke energie.

Maak juist contact met die rauwe emoties in de buik. Angst, woede en ook blijheid, enthousiasme, inspiratie.

Daar liggen de ware gidsen waarnaar je op zoek bent.

En jullie zijn afgeleerd, door in de traditie, door vormen, onderdrukkende vormen van religie onder andere, om te luisteren naar die kinderen in je buik.

En dit is een tijd van verandering.

Jullie zijn een nieuwe geschiedenis aan het creëren. Jullie doorbreken oude taboes en daarom eer ik jullie.

Dit is waarom je hier bent op Aarde. Voor jezelf maar ook voor de collectieve energie van de mensheid. Om dit te veranderen. Om weer recht te doen aan het gebied van de buik.

En aan de ware menselijkheid die we allemaal delen met elkaar, mannen en vrouwen.

Want ook in mannen zijn die innerlijke kinderen verdrukt geraakt. De vrouwelijke energie en de wond daarin treft zowel mannen als vrouwen . . .

Zie dan nog één keer die drie kinderen bij je in je buik . . . en beloof hen . . . je trouw en jouw toewijding . . .

Stel je voor dat jullie allemaal elkaars handen beetpakken, jij en je drie kinderen . . . Voel de energie stromen . . .

Voel wat zij jou geven, hun puurheid, hun levenskracht, de waarheid die ze spreken, de duidelijkheid.

Dat is pas ècht informatie waar je wat aan hebt.

Ontvang het van hen.

En zie ook wat jij hen geeft.

Als jij er echt bent voor hen zien zij in jou, hun gids, hun steun en toeverlaat, degene die naar hun luistert, die er is voor hen. Dat is wat jij hen geeft. En zij zijn zo gelukkig om dat te ontvangen.

Ze voelen zich dan gezien en erkend.

Dank je wel voor jullie aanwezigheid.

© Pamela Kribbe

De hemel op aarde

Lieve mensen,

Ik ben Jeshua. Ik ben hier bij jullie als een gelijke, als een vriend en een broer. Ik deel met jullie dezelfde weg.

Ook ik heb een nacht van de ziel meegemaakt in mijn leven; meerdere nachten zelfs. Maar de donkerste nacht in mijn leven kwam vlak voordat ik stierf aan het kruis.

En het was niet de pijn, die mij werd berokkend door mijn vijanden, die mij het meest bezeerde.

Het was vooral de angst die ik ervoer toen ik zag dat mijn volgelingen, met wie ik mij verwant voelde, mijn gelijkgestemden, mijn vrienden, mijn zielsverwanten, toen ik zag dat die gingen twijfelen, toen ik zag dat ze wankelden in hun geloof, dat veroorzaakte bij mij de diepste angst en verdriet.

Ik had in mijn leven als Jeshua op aarde een grote passie, een hartstocht bij me. Een gedrevenheid om licht en bewustzijn te brengen in een wereld die steeds meer verzandde in machtsstrijd, in strijd en gekonkel en waar nog veel ongelijkheid heerste; waar het gelijke, wat in alle mensen, is niet meer werd gezien. Ik wilde de kracht van het hart en de kracht van de liefde terugbrengen onder mensen. Ik wilde hen vertellen van een andere wereld die mogelijk was en die begint in het hart van ieder op zich; in je eigen hart.

En gedurende mijn leven waren er mensen die aangeraakt werden door mijn boodschap; door de energie die ik kwam brengen en die niet alleen van mij is, maar die wordt gedeeld door alle mensen die verbonden zijn vanuit het hart. Degenen die het dichtst bij mij waren, die mijn volgelingen werden genoemd, alle mensen die de roep van het hart met mij voelden en zich om mij heen verzamelden, deze mensen waren mijn broeders en zusters, mijn zielsverwanten.

En ik voelde dat mijn boodschap, mijn missie, heel erg afhing van de manier waarop zij ermee omgingen.

Hun openheid en dat zij het verder zouden verspreiden. Eigenlijk was er een samenwerkingsverband tussen mij en degenen om mij heen, mijn broeders en zusters. Gezamenlijk wilden wij, vanuit zielsniveau, een nieuwe energie op aarde brengen.

Maar de tijd was nog vroeg; er was veel onbegrip en misverstand om dat wat ik wilde zeggen. Om dat goed te begrijpen was veel nodig; werd veel verwacht van mensen. En dus kwam er ook veel tegenstand, weerstand tegen mij en wat ik te zeggen had.

Op een gegeven moment was het duidelijk dat de gevestigde macht mij niet wilde, mij wilde elimineren, verwijderen. De dreiging hing al een tijdje in de lucht en ik liet het gebeuren. Het was op een gegeven moment zeker dat ik veroordeeld zou worden; ter dood gebracht zou worden.

En ik vluchtte niet. En dit bracht verwarring onder mijn volgelingen, mijn broeders en zusters met wie ik één was in het hart. Zij waren ontsteld dat ik mij zou laten ombrengen door de gevestigde macht, dat ik mee zou gaan in die beweging. En zij waren ook diep gekwetst

dat het meest dierbare wat zij in zich zelf ervoeren, het levende licht, waarvan ik één vertegenwoordiger was, dat dat op zo'n agressieve wijze zou worden gesmoord;
dat deed in hen angst, woede en vertwijfeling ontstaan.

En zo was er veel beroering in de mensen om mij heen en voelde ik mij af en toe heel eenzaam in die laatste periode voor mijn dood. Dat was mijn nacht van de ziel.

Ik twijfelde eraan of mijn leven wel vervuld was of mijn doelen wel vervuld waren; of ik had gedaan wat ik kon. De intensiteit van de emoties in mij en de mensen om mij heen die van mij hielden was enorm. En temidden van heel intense emoties is het moeilijk om de geest helder te houden; het grotere perspectief te blijven zien.

En dat is het kenmerk van een zielennacht. Dat je af en toe verdrinkt in je emoties en er geen ruimte meer is van waaruit je de emoties kunt bezien, kunt omarmen met je licht. En dan kan het verstikkend aanvoelen.

En zo was het soms ook voor mij. Ik was ook een mens net als jullie. Denk niet dat ik verheven was boven dat soort emoties. En als ik hevig twijfelde ging ik soms 's nachts naar buiten. Ik zocht de nacht letterlijk op. Dan was het stil. De hemel en het land lagen daar stil en open voor me en ik probeerde uit alle macht dat grotere perspectief te vinden; het lijntje naar boven, naar God, om te voelen dat het goed was, dat mijn weg goed was.

En soms voelde ik een lichtstraal van boven die mijn hart bereikte en dan kon ik me overgeven, even. Dat was een onberedeneerbaar moment. Dat je voelt dat alles goed is. Alles is zoals het is en het is goed. Alles wat naar boven komt als emoties in jezelf of in de mensen om je heen, het mag er allemaal zijn; het wil ooit eens gezien worden. En momenten van diepe crisis brengen heel veel naar de oppervlakte en dat kan weer tot grote transformatie lijden. En dan ging ik, gesterkt in vertrouwen, weer terug naar mijn bed. Dan kon ik even in overgave leven.

Het einde was voor mij niet het moeilijkst. Het was de tijd daarvoor waarin ik het energetisch veld dat er was tussen mij en mijn broeders en zusters, toen ik voelde dat het fragmentariseerde, dat het brak hier en daar. Dat was voor mij het zwaarst.

En waarom vertel ik jullie dit? Om meerdere redenen.

Ten eerste omdat dit herkenbaar is voor jullie. Velen van jullie hebben een nacht van de ziel meegemaakt waarin je je enorm alleen voelde; er geen bevestiging of erkenning was van buitenaf. Waarin je je niet beschermd of gesteund of geleid voelde door iets buiten je. Binnen in je kolken er emoties en er is geen baken, geen anker van buiten. Dat is de nacht van de ziel.

Dat je verdrinkt of dreigt te verdrinken in je emoties en dat er niets is om aan vast te houden. Een vrije val dus.

Dat is ook wat ik meemaakte. En er waren momenten in mijn leven, vooral als ik dan 's nachts buiten was, dat ik even rust en overgave ervoer. En die momenten zijn er ook voor jullie. En die momenten bereik je als je inziet dat je de nacht van

de ziel niet kunt beheersen; je kunt deze niet overzien. Je kunt niet zien wat er achter de nacht voor nieuw land ligt. Je geest, je verstand moet het loslaten.

Op het moment van die intense emoties en het ontbreken van elk baken sta je alleen helemaal in het heden.

Met beide voeten sta je op een klein stukje grond en je ziet niet eens wat de volgende stap zal zijn.

En dat is ook mijn raad voor als je je in zo'n moment bevindt: neem slechts één stap tegelijk; concentreer je op wat het belangrijkste is voor jou nú. Geef je over aan het moment. Op het moment dat jij je helemaal focust in het heden, alles van toekomst en verleden loslaat, overstijgt je het aardse zijn. Je geeft toe dat je het niet weet; dat je het totaal niet begrijpt. En dat is eigenlijk een vraag om hulp, naar iets wat jou overstijgt.

En juist dan kan er een lijn naar boven ontstaan. Een lijntje naar een groter perspectief wat niet eens in woorden te vatten is. Je hart wordt er door aangeraakt, terwijl je verstand het niet kan verklaren.

En je helpt jezelf om zó aangeraakt te worden door het grotere in jouw leven, door je denken even los te laten.

En in een moeilijk moment gebeurt dat vanzelf. Als je werkelijk wanhopig bent kun je niet meer denken. En daarom ligt de diepste pijn en wanhoop ook dicht bij het moment van vertrouwen en overgave. Dit is wat een diepe crisis, wat een nacht van de ziel je kan brengen.

Een lijn naar boven, zoals ik het noem, het is ook een lijn naar je diepste zelf, die onafhankelijk is van welke kracht ook buiten jou. Het is dan direct tussen jou en God. Tussen jou en de kern van het leven. En dat is de vrucht van de nacht van de ziel.

Dat die momenten er zijn in je leven is een enorme mijlpaal, een enorme overwinning, innerlijk, van jouw ziel.

Jullie kijken vaak naar de buitenkant van het leven om te bepalen of iemand zijn zielenmissie heeft volbracht. Heeft hij of zij iets neergezet in de wereld wat van betekenis is, waardoor andere mensen worden aangeraakt.

En ik zeg je dit is secundair. het is niet zo belangrijk vergeleken met die innerlijke overwinning.

Als je in het midden van kolkende emoties, van angst, woede of wanhoop even een glimp kunt opvangen van het perspectief van je ziel, een moment van overgave, dat is een werkelijke doorbraak. Dat is waarvoor je ziel incarneert, om dat hier op aarde te kunnen bereiken.

Dat je in het donkerst van de nacht een lichtstraal toelaat. Dat is waar je van groeit als ziel. En het wordt opgeslagen in je zielengeheugen, zodat je er later op kunt terugvallen, zodat je langzamerhand een anker bouwt in jezelf.

En dit was ook mijn weg gedurende mijn leven op aarde.

Die innerlijke weg is het allerbelangrijkste.

En de tweede reden dat ik jullie dit verhaal vertel is dat het verhaal zelf ook bij jullie past.

In vele levens dat jullie op aarde hebben geleefd zijn jullie zelf diep aangeraakt geweest door de Christus-energie. De energie van licht, van bewustzijn, van

eerlijkheid en verantwoordelijkheid en van verbinden uit het hart. Die energie is in jullie wakker gemaakt op enig moment in het verleden.

Velen van jullie hebben ook geleefd in de tijd dat ik, Jeshua, op aarde was. Of in de tijd waarin de Christus-energie langzaam op aarde werd verspreid in de vroege eeuwen na mijn dood. Jullie dragen allen een herinnering mee aan die ontkiemende energie, die zo vol belofte was; een uitzicht op een nieuwe wereld.

En doordat jullie je daardoor gedreven voelden, net als ik die hartstocht in mij had, waren jullie vaak afwijkend t.o.v. de gewone mensenmaatschappij.

Het leek alsof jullie net een paar stappen voorop liepen. En het is vaak voorgekomen dat je niet werd begrepen, zelfs dat je werd gestraft en afgewezen om wat je zei of wat je uitstraalde. Je brak met de gevestigde orde en dat was bedreigend voor degenen die macht en aanzien hadden.

En hier hebben jullie ook nachten van de ziel doorgemaakt, die je hevig getraumatiseerd hebben.

En die nachten van de ziel lijken op die van mij.

Vaak was het ook zo dat je geconfronteerd werd met een agressie die voor jouw gevoel onbegrijpelijk groot was en die tegen jou werd gericht puur en alleen wanneer je je zelf was; vanuit je hart je licht wilde verspreiden.

En je hebt ook ervaren dat je alleen stond, dat er geen gelijkgestemden meer om je heen waren, of dat je op gruwelijke wijze werd geïsoleerd van je gelijkgestemden; dat je die verbinding kwijtraakte met het veld. De energetische verbinding die je had met gelijkgestemden werd vaak doorbroken op momenten dat je gewelddadig werd vervolgd. En je voelde dan niet meer die bedding, die verankering, die je kunt ervaren als je net broeders en zusters bent met gelijkgestemden, zielsverwanten.

Dus naast de agressie die er op je af kwam vanuit de wereld was er vaak ook een breuk in relaties met anderen die je na stonden. En dat doet vreselijk veel pijn in de ziel. Het leven wierp je terug op een grote, intense eenzaamheid.

En het is niet altijd gelukt om toen de verbinding met God te herstellen; het lichtstraaltje uit de hemel te kunnen opvangen.

En zo draag je ook pijn met je mee van vorige levens waarin je het licht niet of niet meer zag door alles wat er op je af kwam.

Maar jullie zijn weer teruggekomen, opnieuw geïncarneerd op aarde; opnieuw beproevingen ondergaan. En er is steeds meer een basis gelegd, een anker gelegd in jouw wezen. Helemaal van jou alleen is dat, onafhankelijk van krachten buiten je.

Dat fundament is gebouwd op al die momenten dat je kon overgeven, dat je werd geconfronteerd met tegenspoed, met angst, kolkende emoties van wanhoop en machteloosheid en dat je toch een moment van overgave wist te bereiken. Dat zijn de momenten van waarheid en de momenten van groei.

En je hebt een basis opgebouwd in al die levens. Er zijn ook momenten dan het goed ging en dat je erin slaagde het licht van je ziel vast te houden op aarde.

Denk nu aan die momenten. Voel eens je vermogen, opgebouwd in al die levens, om te vertrouwen, om toch te geloven in de grotere zin en betekenis van alles ook al zie je die niet met je menselijk verstand.

Voel eens dat diepe, onvoorwaardelijke vertrouwen wat je in glimpen steeds hebt kunnen ervaren.

Concentreer je nu eens niet op de gepijnigde kant van je zelf, de twijfelende of wanhopige kant, maar die andere, onvoorstelbaar moedige kant in je zelf waardoor je hier nu weer zit; in dit leven opnieuw geïncarneerd bent. En roep die kracht op in jezelf.

Zie er maar een kleur of licht bij. Het maakt niet zoveel uit, maar geef het een vorm zodat het tastbaar wordt voor je menselijke geest. Laat het door je heen stromen.

En dát is de wedergeboorte van de Christus-energie in deze tijd. Jullie hebben het helemaal in jezelf ontwikkeld. Ik vraag je dan ook eerbied en respect te hebben voor je eigen ontwikkeling en je steeds te herinneren waar het om draait.

Als je je in een nacht van de ziel bevindt, doe het stap voor stap. Concentreer je alleen op het heden en de stap die je hier en nu moet zetten. En geef over; je hoeft het niet te bevatten met je verstand. Geef het over.

En dan wordt je aangeraakt door krachten die het menselijk verstand te boven gaan en die je kunnen leiden op je weg.

Je bent een menselijke god of een goddelijke mens. Laat de god en de mens in jou samenspelen. Sta het goddelijke toe door je heen te stromen. Geef je er aan over. Je blijft dan helemaal mens, maar door je ogen en door je handen straalt een licht dat eeuwig en onvergankelijk is.

Zo breng je de energie van thuis op aarde.
De hemel op aarde.

Dank je wel voor je aandacht.

© Pamela Kribbe